

Nagrada „BORIS PAPANDOPULO“ za autorsko stvaralaštvo u području ozbiljne glazbe dodjeljuje se skladatelju Srećku Bradiću za Prvu simfoniju

Dok se na narudžbu Muzičkog biennala tu i tamo još koji autori odlučuju za pisanje opera, kada dobiju prigodu stvarati za veliki simfonijski orkestar radije pribjegavaju kraćim jednostavačnim formama, očito prilagođenijim suvremenom dobu, nego što se upuštaju u ciklične višestavačne oblike kasnoromantičnih obrisa. Tim je težim putem krenuo Srećko Bradić stvarajući na narudžbu Zagrebačke filharmonije svoju polusatnu peterostavačnu Prvu simfoniju. Središnjica koncertne večeri koja je u redovnoj sezoni orkestra 2. ožujka 2012. u dvorani Lisinski okupila mnoge štovatelje suvremene glazbe, bila je dugo očekivana praizvedba tog djela izvorno pisanog još za prethodni Muzički biennale Zagreb 2011. na kojemu zbog niza razloga tehničke naravi nije bilo uvršteno u program. Simfonija donosi punokrvnu pokretnu glazbu neoklasičnog ozračja u pet kontrasnih stavaka u postupnoj gradaciji intenziteta, boja i sloga prema kraju. Predstavivši pojedine orkestralne zvučne situacije u punom izražaju kolorita, skladatelj je ključnu ulogu dao zvonkom klaviru skrivenom unutar punog orkestralnog korpusa na kojemu je čvrsto pulsirao njegov višegodišnji suradnik i "dežurni" interpret njegovih djela Damir Gregurić. Svih pet stavaka kruži oko jasno čujne tonalitetske osi uz jasne i snažne ritmove i ekspresivne figure. Tu je sasvim kompleksnu partituru u čijoj su utrobi dominantni udarci timpana i zazivi limenih puhača prigodom praizvedbe precizno iščitao mladi rumunjski maestro Ignat Mihnea pri svojem prvom susretu s orkestrom i skladateljevim rukopisom.